

ДЯДО КОЛЕДА

И АЗ

МАТ ХЕЙТ

илюстрации *Крис Мунд*

Някъде другаде

Може би си мислите, че знаете всичко за Дядо Коледа. Е, сигурна съм, че знаете *някои* неща. Вероятно сте чували за Работилницата за играчки и за елените. И знаете какво се случва на Бъдни вечер. Това е ясно.

Но предполагам, че не знаете коя съм аз.

Ще започна с нещата, в които лесно ще повярвате.

Казвам се Амелия Уишхарт и имам котарак на име Капитан Сажди. Родена съм в Лондон и живях там до единайсетгодишна възраст. След това заживях *някъде другаде*.

И тъкмо това *някъде другаде* може да ви се стори малко невероятно.

Е, спокойно бих могла да ви кажа, че съм се преместила във Финландия и това никак няма да ви прозвучи необичайно, защото Финландия я има на картите. Пък и на практика това е вярно. Наистина се преместих във Финландия – далече, далече на север, оттатък областта, позната под името Лапландия. Това *някъде*

другаде се нарича просто Далечният север, а градчето – Джуджешки шлем. Там е работата обаче, че Джуджешки шлем го няма на картите. Поне не и на човешките карти. И причината за това е, че *повечето хора не могат да го видят*. За тях той е *невидим*. Джуджешки шлем е вълшебно място и за да го видиш, е необходимо да вярваш във вълшебства. А хората, които чертаят картите, са тъкмо онези, които най-малко вярват във вълшебства.

Джуджешки шлем обаче в много отношения си е най-обикновено градче. Малко градче. По-точно голямо село. Там има съвсем обичайни неща като магазини, къщи и община например. Има улици и дървета, има дори банка.

Хората, които живеят в селото, обаче са *много* различни от мен. Те са *много* различни и от вас. Всъщност дори не са хора. Или поне не *човеци*.

Те са специални. Носят в себе си вълшебство.

Те са... ами...

Те са джуджета. Въпросът е там обаче, че ако си заобиколен от джуджета, странни и причудливи изглеждат не те.

Съвсем не те.

А ти.

Улица „Северен елен“ № 7

ядо Коледа живееше на улица „Северен елен“ № 7, която се намираше в покрайнините на Джуджешки шлем, точно до Еленската поляна.

Къщата му, подобно на голяма част от къщите в Джуджешки шлем, бе направена от подсилено джинджифилово тесто, но за раз-

лика от тях, имаше толкова голяма врата, че не се налагаше да се навеждаш, за да минеш през нея.

Къщата беше направо страхотна. Човек можеше да се спусне от първия до приземния етаж по пързалка. От входния звънец се носеше мелодията на „Звънят звънчета“. Навсякъде имаше играчки. По рафтовете в кухнята бяха наредени най-различни вкусотии в буркани – шоколад, джинджифилови сладки и конфитюр от диви къпини. Във всекидневната имаше часовник с елен, който много приличаше на часовниците с кукувица, само дето вместо кукувица от него изскачаше елен. О, и освен това часовникът не отмерваше обичайното човешко време със скучни показатели като „шест часа“ или „девет и двайсет“, а показваше джуджешките часове, които носеха имена като Наистина много рано или Дълго след времето за сън.

Дядо Коледа живееше сам, но накара Сънчо – джуджешкия майстор на легла – бързо да направи две допълнителни легла, както и „най-удобния котешки кош на света“ за Капитан Сажди.

– Тази вечер – рече той през онзи първи ден – аз ще спя на батута долу.

Според него батутът беше много удобен.

На Дядо Коледа му бяха нужни две допълнителни легла заради мен и Мери Етел Уинтърс.

Мери бе жената, в която Дядо Коледа бе влюбен. Той се изчервяваше всеки път, когато погледнеше към нея. Тя също го обичаше.

Мери беше най-милата и прекрасна жена, която някога бях срещала. Имаше бузи, румени като ябълки, а усмивката ѝ сгриваше цялата стая. Запознах се с нея още в Лондон, когато се случи най-лошото нещо в живота ми.

Майка ми се разболя тежко, след като дълги години бе чистила комини. Направих каквото можах, за да се погрижа за нея, но накрая болестта я надви. Не успях да я спася. Баща ми ни напусна още когато бях съвсем малка, така че след смъртта на майка ми ме пратиха в приюта на господин Джеремая Крийпър. Бях много нещастна, но Мери, която работеше в кухнята на приюта, винаги се държеше мило с мен. Тя тайно добавяше по една лъжица мед към воднистата овесена каша, която ни даваха да ядем. Никога няма да забравя това.

Мери бе имала тежък живот. Преди да дойде в приюта, била бездомна и спяла на някаква пейка до моста Тауър, обградена от гълъби.

Когато двамата с Капитан Сажди най-сетне успяхме да се измъкнем от приюта с помощта на Дядо Коледа, Мери дойде заедно с нас. На нея също много ѝ харесваше в Джуджешки шлем.

Пристигнахме в селото точно на Коледа, докато децата по света разопаковаха подаръците си, присъствахме на най-пищната коледна вечеря, която някога бях виждала, и се насладихме на чудесната весела музика на

джуджешката група „Звънчетата“. Смяхме се, пяхме и танцувахме хоп-троп. Хоп-троп е особено сложен вид джуджешки танц, който включва енергични движения с краката, много завъртания и издигане във въздуха с помощта на магия.

– Мисля си, че тук ще ти хареса – каза ми Дядо Коледа малко по-късно, докато се пър-
заляхме с кънки на езерото.

– И аз така мисля – отговорих.

И наистина ми хареса. Чувствах се много щастлива. Е, поне за известно време. Преди да успея да погубя това щастие.

Бонбони „Желание“

За да стигнеш където и да било в Джуджешки шлем, трябваше да минеш по една голяма улица, наречена Главната пътека. Джуджетата не бяха кой знае колко оригинални в избора на имена. Да речем, тук имаше друга улица със седем завоя, която се казваше Улицата на седемте завоя.

Докато вървахме по Главната пътека, наоколо кипеше голямо оживление. Минахме покрай магазини за дървени обувки, за тунки и за колани. На Главната пътека имаше и Училище за управление на шейни. Отпред бяха наредени всякакви шейни, макар и нито една от тях да не изглеждаше толкова внушителна, колкото онази, с която бях дошла в Джуджешки шлем и която Дядо Коледа държеше паркирана на Еленската поляна.

Дядо Коледа помахна на едно високо (по джуджешките стандарти) и слабо джудже, което лъскаше малка бяла шейна. Шейната блестеше и изглеждаше много красива.

– Здравей, Кип! Това ли е новата шейна, за която всички говорят?